

Όταν λέμε δέκα και μισή εννοούμε δέκα και μισή. Ακριβέστατη η έναρξη της Θεοδοσίας Τσάτσου στο Κύτταρο, όπου εμφανίστηκε μαζί με τη μπάντα της και με opening act τους Schoolwavers No Profile. Ο χώρος έμοιαζε μεταμορφωμένος σε σχέση με την τελευταία φορά που είχα πάει, αφού έλειπαν όλα τα τραπέζια και οι καρέκλες και το σκηνικό είχε μετατραπεί σε άκρως συναυλιακό. Με αυτό το προφίλ μας υποδέχθηκαν και οι No Profile, που τελικά έδειξαν ότι έχουν χαρακτήρα. Πενταμελής μπάντα, νέοι, cool (ειδικά ο τραγουδιστής) και ωραίοι, αλλά και πολύ δυνατοί, με μπόλικη ενέργεια και αρκετές δόσεις αμερικάνικου punk. Έδειχναν ότι το «είχαν» πάνω στη σκηνή και γεγονός είναι πως στο ολιγομελές κοινό υπήρχε κι ένας δικός τους πυρήνας οπαδών. Έκλεισαν με το τραγούδι τους “Ditch The Bitch” και με μια εκκωφαντική συνοδεία από κιθάρες και ντραμς. Η εμφάνισή τους κράτησε για μισή ώρα και είχε θετικό πρόσημο. Γενικά έδειξαν ότι το ευχαριστήθηκαν, παρά τις κάποιες στιγμές αμηχανίας οι οποίες οφείλονταν μάλλον στην απειρία τους, αλλά και στον εφηβικό ενθουσιασμό τους.

Γύρω στις έντεκα και μερικά πρώτα λεπτά, ανεβαίνει η μουσική ομάδα της Θεοδοσίας Τσάτσου και όλοι απορούν για το προφανές: πού είναι η Θεοδοσία Τσάτσου, οέο; Επί σκηνής λοιπόν βρίσκεται η πενταμελής μπάντα της, ενώ θέση στο μικρόφωνο παίρνει ο

πληκτράς της παρέας. Ο οποίος και μας αποστομώνει, ξεκινώντας με το “Cat People” του David Bowie και «σβήνοντας κατόπιν τη φωτιά» with gasoline... Κάπου εκεί καταλαβαίνουμε ότι δεν θα είναι μια καθαρά «τσατσική» βραδιά, αφού ο πληκτράς συνεχίζει με το “My Sharona”, που θύμιζε κι αυτό το αρχικό σε εκτέλεση – περισσότερο όμως γιατί γινόταν καλή μίμηση της φωνής των Knack και λιγότερο λόγω ερμηνευτικής ικανότητας. Πάνω λοιπόν που αναρωτιόμασταν πότε θα βγει άραγε επί σκηνής η Θεοδοσία Τσάτσου, αυτή κάνει την εμφάνισή της ντυμένη στα μαύρα, σε χτυπητή αντίθεση με τα πάντα χρυσά, ξανθά μαλλιά της. Δείχνει αρκετά ταξιδιάρικα και αλλοπρόσαλλη καθώς ξεκινάει με το “Love To Love You Baby”, αλλά – πριν κιάλας την εμφάνισή της, την όλη εικόνα της και το στήσιμό της – αυτό που προσέχεις πάνω απ’ όλα είναι η απίστευτη χροιά της φωνής της, η οποία δεν νομίζω ότι έχει ανάλογο στην ελληνική μουσική σκηνή. Σχεδόν νέγρικη, αισθησιακή, και αρκετά παιχνιδιάρικα, σου δίνει την αίσθηση ότι μπορεί να πει τα πάντα πίσω απ’ το μικρόφωνο. Και αυτό κάνει.

Τη βλέπεις την Τσάτσου να γίνεται ένα με τον ρυθμό, να στροβιλίζεται και να κυματίζει τα δάχτυλα της και νιώθεις πως βιώνει έντονα αυτό που κάνει, πως γουστάρει το ό,τι είναι. Jazz, soul, blues, rock μπερδεύονται στο ρεπερτόριό της, αλλά σε καμία στιγμή δεν σε απογοητεύει. Ακόμη και μπουζούκι ανεβαίνει κάποια στιγμή στη σκηνή, αφήνοντας μας με το στόμα ανοιχτό για το πώς στο καλό μπορεί να συνδυαστεί με τη φωνή της Θεοδοσίας. Κι όμως, όπως μου 'πε κι ένας καλός μου φίλος παραδίπλα, «σημασία έχει η αισθητική που βγάζεις στα όργανά σου». Με αυτό τον τρόπο ακούς με θαυμασμό το τραγούδι “Τι Λύπη, Τι Λείπει”, καθώς το μπουζούκι πατάει τέλεια πάνω στον στίχο «μέσα στα ζόρικα τα μπλουζ». Χαμογελάκια κατόπιν από τα κορίτσια στο άκουσμα του «ποιος είσαι 'συ που με κοιτάς, νιώθω πως σ' αγαπάω...» και τη Θεοδοσία να το σιγοψιθυρίζει, ενώ ακολουθεί το μυστικιστικό “Babalou”.

Μέσα στην –ομολογουμένως – μεγάλη ποικιλία των τραγουδιών που ακούστηκαν στο

Κύτταρο υπήρξαν ευχάριστες εκπλήξεις, αλλά και τακτικές οι οποίες κούρασαν λίγο το κοινό. Παράδειγμα της πρώτης κατηγορίας: κάποια στιγμή, η τραγουδίστρια κάθεται για λίγο στο σκοτάδι και ξεκινά πάλι ο πληκτράς το “Μόνο Για Ήκείνη Μη Μου Λες”, σαν άλλος Πλιάτσικας. Η Θεοδοσία τον κοιτά και μπαινεί αισθησιακά στο κατάλληλο σημείο. Λίγο αργότερα μισοτραγουδά, μισο-απαγγέλλει το “Που Να ΄Σαι Τώρα Που Γυρνάς” – μεγαλείο κι

από μόνο του – ενώ το “Feeling Good” της Nina Simone της πάει σαν το κομμάτι του παζλ που έλειπε για να συμπληρωθεί. Εκεί όμως όπου νομίζω έγινε η κορύφωση της συναυλίας, και που είναι ο λόγος για τον οποίο σάστισα πιο πολύ με τη χροιά της Τσάτσου, είναι όταν λέει το “Τα Παιδιά Της Γειτονιάς Σου Με Πειράζουνε”, προσαρμόζοντας το απόλυτα πάνω της. Μάλιστα δεν ένωσε καθόλου “Ενοχές” γι’ αυτό, αλλά και ούτε για το ότι αργότερα ακούστηκε μια ποικιλία τραγουδιών, από Μητροπάνο μέχρι Τρύπες και Σιδηρόπουλο. Το τελευταίο κομμάτι της βραδιάς περιείχε μια σειρά διασκευών σε παλιομοδίτικο rock (π.χ. Doors, Led Zeppelin, Jimmy Hendrix) και ήταν το σημείο όπου το πρόγραμμα κούρασε, κατά τη γνώμη μου.

Η ώρα είχε όμως ήδη πάει μία και μισή και η μπάντα συνέχιζε ακάθεκτη. Έτσι, στο τελευταίο μισάωρο έγινε ένα καλό κλείσιμο-αφιέρωμα στους οπαδούς με τα γνωστά “Α Γαπήσου”, “Κόκκινο”, “Εσύ Δε Ζεις Πουθενά”, “Σε Θέλω”, “Δε Βλέπω Την Ώρα” και “Στη Θάλασσα”. Ικανοποίηση στο κοινό, χειροκροτήματα – από όσους είχαν απομείνει ως εκείνη την ώρα – και ζεστή διάθεση ήταν οι τελευταίες εικόνες και ήχοι που άφησα πίσω μου φεύγοντας από το Κύτταρο.

Θάνος Καμπύλης

avopolis.gr